SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová

Princ z písečných dun

HARLEQUIN

Carol Marinelliová

PRINC Z PÍSEČNÝCH DUN

Překlad

Zuzana Rattusová

Milá čtenářko,

tak si občas říkám, jestli by naše realita s problémy, co uvařit v neděli na oběd a jestli náhodou nekončí platnost kuponu v tramvajence, připadla takovému arabskému šejkovi nějak zvlášť romantická… Hned dvě z knih, které Vám přináším tento měsíc, se totiž odehrávají v poušti, hlavní hrdina je šejk, a je to ne-u-vě-ři-tel-ně romantické…

Přišla by ale taková poušť romantická i tomu šejkovi, kdyby si o ní četl?

Možná by se z toho dala udělat nějaká obecná definice romantiky. Musí se to odehrávat někde, kam se čtenář jen tak nepodívá.

Trochu přeháním. Pro příběhy, které pro Vás vybírám do edice Sladký život a Sladký život Duo, platí těch kritérií více. V zásadě jde o výjimečné příběhy výjimečných lidí ve výjimečném prostředí.

Ale zase: Co je to výjimečný příběh? A kdo je to výjimečný člověk?

Samé otázky!

Nakonec to ale vlastně není tak důležité. Jde o to, aby se Vám příběh dobře četl.

A aby byl o lásce!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

PRINC Z PÍSEČNÝCH DUN

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claimed for the Sheikh's Shock Son

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Zuzana Rattusová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5310-9 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5311-6 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5312-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Promluvíte na pohřbu, Výsosti?“ vypálil paparazzi otázku dřív, než stačil princ Chálid z Al-Zahanu opustit luxusní vůz.

Jobe Devereux měl pohřeb následujícího dne. Tisk a televizní štáby se shlukly před domem zesnulého známého muže na Páté avenue kvůli snímkům návštěvníků, přicházejících kondolovat.

Někteří hosté kráčeli pomalu, ve snaze nechat se vyfotit a být viděn. Jiní sklonili hlavy a spěchali z aut do rezidence a někteří se rozhodli využít boční vchod.

Chálid neudělal ani jedno. Přiletěl do New Yorku z Al-Zahanu na žádost rodiny a hned zamířil z královského letounu do Jobeho domova. Zítra už bude dokonale oholený, husté černé vlasy bude mít čerstvě zastřižené a objeví se v obleku. Dnes však přicestoval z útočiště v poušti se strništěm vousů a jeho vysokou postavu halilo tmavé roucho. Chálid byl pozoruhodný člověk, vysoké a štíhlé, přesto svalnaté postavy. Navzdory impozantnímu tělu se ubíral ladně a poklidně k domu, který dobře znal.

Ignoroval otázky bulvárních novinářů, které sotva vnímal. Rozhodně nehodlal reagovat. Byl duchem jinde, protože neztratil jen obchodního partnera, ale osobu, které si vážil a respektoval ji. Přesto mu paparazzi nedali pokoj.

„Bude Chantelle sedět s rodinou?“

„Přijdou nějací nečekaní hosté?“

„Výsosti, opravdu král Al-Zahanu oznámí brzy váš sňatek?“

Poslední otázka ho podráždila, ale Chálid nedal nic znát. Doma byl ohledně svatby pod nesmírným tlakem. Když to nyní věděli v New Yorku, který považoval za své útočiště, neměl už kam uniknout.

Když mu otevřela hospodyně a vstoupil dovnitř, ukázalo se, že zde navzdory skonu Jobe dokázal dát dohromady slušnou sešlost. Lidé tu kolovali, vstupní halu zaplnily stojící debatující hloučky a podávaly se tu nápoje, jako by už pohřeb proběhl.

Chálid se ovšem nedostavil kvůli společenskému životu a uvedli ho rovnou do pracovny Jobeho.

„Oznámím Ethanovi, že jste dorazil,“ řekla hospodyně. „Právě hovoří se senátorem.“

„Řekněte mu, ať nepospíchá,“ prohlásil Chálid.

„Mohu něco nabídnout?“ zeptala se. „Neměl by se zdržet dlouho.“

„To je v pořádku,“ odpověděl Chálid hospodyni, ale když se vydala ke dveřím, pokračoval. „Barb, upřímnou soustrast.“

Uslzeně se na něj usmála.

„Děkuju, Chálide.“

Bylo uklidňující ocitnout se v pracovně stranou sešlosti. Chálid mohl být pochopitelně zdvořilý a konverzovat, jak to vyžadovalo jeho královské postavení, ale neměl na to náladu.

Tahle místnost v domě daleko od jeho domova v něm vyvolávala spoustu vzpomínek. Jobeho globus měl pro Chálida vždy kouzlo. Prohlížel si na starožitnosti zmizelé státy, zatímco jeho ostrovní vlast, nezávislá na pevnině, přetrvávala. A z téhle karafy poprvé ochutnal alkohol. Na tomhle stole vznikl první předběžný náčrt Královského hotelu Al-Zahan. Neskutečný sen se zrodil v téhle studovně…

Chálid zvedl těžítko a vybavil si, jak si s ním

jednou Jobe v rozpacích pohazoval v dlaních. Tehdy mnohem mladší Chálid otevřel dveře pracovny…

„Chtěl jste mne vidět, pane?“

„Kolikrát ti mám opakovat, abys mi říkal Jobe? I mé děti mne poslechnou.“

Jenže Chálid vlastního otce oslovoval královským titulem a při příchodu a odchodu se mu ukláněl, takže se s neformálními pozdravy v domácnosti Devereuxových potýkal.

„Posaď se, synku.“

Chálid se usadil, i když by raději zůstal stát. Byl si jistý, že ho čeká trest. V šestnácti byl v New Yorku v době uzavření ročníku a s Ethanem objevili děvčata a falešné průkazy. Ano, Ethanův otec mohl mít spoustu důvodů, proč si ho zavolat na slovíčko.

„Není lehké to říct…,“ odkašlal si Jobe. „Chálide, musíš zavolat domů.“

„Děje se něco s dvojčaty?“ zeptal se Chálid, protože věděl, že má jeho matka každým dnem porodit.

„Ne. Tvá matka dnes ráno dvojčata porodila, ale nastaly komplikace a matčin stav se zhoršil. Už ji nedokázali probrat. Je mi to nesmírně líto, Chálide, ale tvá matka je mrtvá.“

Jako kdyby v pracovně nastalo vzduchoprázdno. Ačkoliv to Chálid záměrně neprojevil, měl dojem, že nemůže dýchat. Tohle prostě nebylo možné! Jeho matka byla tak živá a na rozdíl od přísného otce usměvavá. Smála se a milovala život. Kvůli královně Dalile se ocitl Chálid v New Yorku.

„Zavolej domů,“ řekl Jobe. „Pověz otci, že můžeme hned vyrazit na letiště a doprovodím tě do Al-Zahanu.“

„Ne,“ zavrtěl Chálid hlavou, protože Jobe nevěděl, že Chálid musí cestovat královským letadlem. „Ale děkuji za laskavou nabídku.“

„Chálide,“ promluvil Jobe podrážděně. „Můžeš být rozrušený…“

„Se vší úctou, pane, vím, co je dovoleno. Měl bych teď zavolat králi."

Chálid očekával soukromí, ale Jobe zůstal sedět. Pak udělal ke Chálidově podivu cosi zvláštního. Jobe Devereux položil lokty na mahagonový stůl a zabořil tvář do rukou.

Chálid si zmateně a se zvláštním vděkem uvědomil, jak bylo sdělení pro Jobeho těžké. Zdrtilo ho přinést takovou zprávu a litoval jeho matku, dvouletého bratra i právě narozená dvojčata.

Pak uslyšel králův hlas.

„*Alab*," oslovil vladaře otče. Chyba.

„Hlavně jsem tvým králem," připomněl Chálidovi. *„Na to nikdy nezapomínej. Ani na okamžik. A zvlášť v těžkých časech."*

„Je to pravda?" řekl Chálid. „Je mrtvá?"

Král smutnou zprávu potvrdil, ale prohlásil, že je velká útěcha mít dalšího dědice.

„Slavíme narození případného následníka království Al-Zahan."

„Takže měla chlapce a děvče?" zjišťoval Chálid.

„Přesně tak."

„Viděla je?" zeptal se Chálid. „Pochovala si je? Věděla, že se narodili?"

„Co je to za otázku, Chálide? Já jsem s ní nebyl."

Král by si ani nevšiml, že se Chálid složil, kdyby nezaslechl roztřesený vzdech.

„Žádné slzy," pronesl král ostře. *„Jsi princ, ne princezna. Lid potřebuje vidět sílu budoucího vladaře. Ne že brečí a úpí jako nějaký sedlák."*

Při připomínce, že je Chálid člen královské rodiny, tudíž povznesený nad emoce a bolest, obešel Jobe stůl a položil Chálidovi ruku na rameno. Jobe slovům nerozuměl, protože Chálid hovořil arabsky, přesto ruku nechal na místě i po skončení telefonátu.

„Je mi to moc líto, hochu. Ty to zvládneš. Abe a Ethan také přišli o matku."

„Jenže měli tebe," pronesl Chálid otevřeně.

„Však ty také," prohlásil Jobe, protože hovořil s Chálidovým chladným otcem a věděl, že se mladý muž doma nedočká skutečné podpory.

Tady v pracovně Chálid oplakával matku. Na chvilku mu zase bylo šestnáct. Byl vyděšený, strašně smutný a Jobe mu to umožnil projevit. Jobe Devereux byl jediný člověk, který viděl plakat dítě, které mělo zapovězené slzet.

Chálid byl až do puberty jedináček. Když se narodil jeho bratr Husajn, sejmul z něj celou váhu břemene jediného dědice. A teď přibyla dvojčata… jenže ztratila matku, která by je milovala.

Ano, Chálid plakal, ale když doma přistál královský letoun, kryla mu opět tvář maska, kterou do dnešního dne neodložil…

„Chálide?"

Uvědomil si, že neslyšel Ethana vejít do pracovny. Otočil se a vyjádřil soustrast obchodnímu partnerovi a příteli. Přesto si nebyli nikdy vyloženě blízcí. Chálid se s nikým nesblížil.

„Díky, že jsi přijel, Chálide."

„Jistě. Na pohřeb Jobeho bych se dostavil vždycky."

„Myslím už dnes. Vážím si toho. Jak dlouho zůstaneš?"

„Do pozítří."

„Musíš odjet tak brzy?"

„Potřebují mne doma stále víc," prohlásil Chálid.

„Pak bylo od tebe hezké, že jsi přijel."

„Dost řečí, Ethane," přešel Chálid přímo k věci. „Copak se děje?"

„Spousta věcí," přiznal Ethan. „A nesmí se dostat ven."

„Víš, že to dál nepůjde."

Chálid byl jedním z mála, komu šlo v otázce šokujících novinek věřit. Nikdy by netrousil klepy. Na

něco takového byl Chálid příliš odměřený a vznešený.

Ethan se mu tedy svěřil, co po otcově smrti zjistili.

Jobe Devereux vedl přinejmenším pestrý život a neskrýval se před médii, takže to všichni věděli. Nebo si alespoň mysleli, že to ví.

„Objevil se účet, o kterém jsme nevěděli," řekl Ethan.

Zjistilo se, že má Jobe slabost pro hazard a tanečnice a během častých prodloužených víkendů nebýval pokaždé v Hamptons. Jezdil do Las Vegas, do Města hříchu…

„Zůstaly dluhy?" zeptal se Chálid, který myslel vždy nejprve na byznys, ale Ethan zavrtěl hlavou.

„Ne, byl dost v plusu… jenže nešlo o nic nahodilého. Bavíme se o spoustě žen a jednom manželství, o kterém jsme neměli tušení."

„Manželství?"

„Mezi jeho prvním sňatkem a svatbou s mou matkou. Ukázalo se, že byl celých dvaasedmdesát hodin ženatý s jakousi Brandy."

„Dávná historie," odtušil Chálid.

„Snad, ale tahle stará záležitost může zítra vyplout na povrch."

„Jobeho reputace to snese," odvětil Chálid klidně a odměřeně ve snaze zmírnit situaci. „A ty také. Jistě, cokoli nedávného by mohlo ošklivě ovlivnit jeho současnou partnerku. Dal se před smrtí dohromady s Chantelle?" zeptal se.

„Ne tak úplně," máchl Ethan rukou. „Několik let se scházeli a rozcházeli. Byli tu a tam spolu."

„Ethane," odvětil Chálid klidně. „Každý má svou stinnou stránku. A že měl Jobe milenky a byl krátce ženatý by moc nepřekvapilo. Jobe vedl pestrý život a všichni víme, jak tíhl k ženám."

„Ženy, ano…," povzdechl si Ethan.

Chálid z neklidu přítele pochopil, že se teprve dozví skutečný důvod pozvání před pohřbem.

„Otec posílal poslední čtyři roky měsíčně značnou částku na jméno Aubrey Johnson…“

Teď se Chálid zamračil, protože tohle bylo vážně překvapivé.

„Jobe měl poměr s mužem?“

Ethan se v pochmurném večeru dokonce zasmál.

„Ne, Chálide. Jobe nebyl gay.“

„Ale Aubrey je mužské jméno…“

„Tady nikoli. A věř mi, Aubrey Johnsonová rozhodně není muž,“ podal mu Ethan pár snímků.

Ne, Aubrey muž rozhodně nebyla. Jenže ani obyčejná žena.

Aubrey Johnsonová měla záplavu blond vlasů a porcelánově modré oči. Hezké a jemné rysy ovšem krylo důmyslné scénické líčení včetně umělých řas a rudých rtů. Drobná postava efektně pózovala pouze ve sporém přiléhavém trikotu pošitém flitry karmínové barvy.

„Kolik jí je?“ zeptal se Chálid hlubokým hlasem, ochraptělým zklamáním.

„Dvaadvacet,“ řekl Ethan. „Příští měsíc třiadvacet.“

Jobemu bylo sedmdesát čtyři.

„Je tanečnice,“ dodal Ethan.

„Předpokládám, že tu nemluvíme o baletce…,“ začal Chálid, ale odpověď mu poskytl další snímek. Měla na sobě velmi odhalující šatičky a důmyslné líčení.

Sevřel čelisti nad jejím provokativním postojem.

„Patrně coby artistka vystupuje na visuté hrazdě,“ prohlásil Ethan, zatímco Chálid procházel fotografie Aubrey. „Ale nejspíš není zvlášť dobrá.“

„Proč myslíš?“ zamračil se Chálid.

„Nejde o známé jméno. Slečna Johnsonová bydlí v kempu pro obytné přívěsy a pracuje u herních stolů. A když nemá představení, tak je podle všeho otcova…“

Ethan nedokázal větu dokončit.

„Bylo jí sotva osmnáct, když od něj začala dostávat peníze."

Na co kčertu Jobe myslel?

Chálid nedokázal přemýšlet o tom, že by se muž, kterého si hluboce vážil, zapletl s někým tak mladým. Ne, tohle by od Jobeho nečekal.

„Nemá to nějaké jiné vysvětlení?"

„Udělali jsme maximum, abychom to zjistili… ale ne," zavrtěl Ethan hlavou.

„Nemůže být jeho dcera?" trval na svém Chálid, který stále nechtěl myslet na nejhorší.

„Ne," zavrtěl znovu Ethan hlavou. „Otec byl štědrý muž. Kdyby věděl, že má dceru, nenechal by ji žít v karavanu. Když šlo o peníze na dobročinné účely, měl na to ustavené fondy a charity. Jenže platby slečně Johnsonové odcházely z tajného konta. Nechtěl, aby to kdokoli zjistil."

„Dobře, že ses to dozvěděl dřív, než skutečnost vyjde na světlo," řekl Chálid.

„Jestli vypukne skandál, já a Abe si poradíme. Jde o to, aby něco zítra nenarušilo pohřeb. Chceme pro otce důstojné rozloučení."

„Jistě."

„Dáme ochrance jména těch žen. Budou je držet hezky stranou…"

„Ne, ne," přerušil ho Chálid. „Pusťte je na obřad."

„Ani nápad," prohlásil Ethan. „Neuděláme z rozloučení s Jobem představení jako ve Vegas."

„Ethane, myslel jsem, že jsi mne pozval kvůli radě."

„Ano, ale…"

„Chceš raději riskovat scénu venku před objektivy, kde nemůžeš situaci usměrnit?"

„Pochopitelně ne."

„Pak ty ženy přidej na seznam hostů. Pokud se dostaví, ať je má ochranka pod dohledem. A má

maličkost si je také pohlídá. Ty se soustřeď na rozloučení s otcem. A nezapomeň, možná se některá z nich objeví jen proto, aby vyjádřila úctu. Nikomu by neměla být taková možnost odepřena."

„Ne…," vydechl Ethan dlouze, ale zadrhl se, když Chálid promluvil.

„Pokud přijdou na pohřeb, pozvěte je se na soukromé rozloučení."

„Kdepak! To je opravdu výhradně pro rodinu a blízké přátele."

„Ethane, přece ti nemusím říkat, že si máš nepřítele držet blízko u těla."

„Máme riskovat, že se ze soukromého rozloučení stane cirkus?" zavrtěl Ethan hlavou. Znal ovšem Chálida dost na to, aby věděl, že nikdy nepřijde s neuváženou radou. Zničeně tedy nakonec přikývl.

„Promluvím s Abem."

„Všechno se vyřeší," ujistil ho Chálid. „Tvůj otec mohl mít nějaká tajemství, ale byl dobrý člověk."

„Já vím," přisvědčil Ethan. „Díky, že tu jsi. Pro Jobeho by to moc znamenalo."

„Tvůj otec znamenal mnoho pro mne," řekl Chálid.

Poté prošli podrobnosti ohledně dalšího dne. Chálidův královský titul byl na jeho vlastní žádost z pořádku vynechán.

„Určitě to tak chceš?" zeptal se Ethan, když se Chálid postavil před odchodem.

„Rozhodně. To bylo na zdejším pobytu vždycky nejlepší," přiznal se Ethanovi Chálid. „Nejednali se mnou jako s princem nebo následníkem krále. Byl jsem tu prostě Chálid…," dodal, než zvážněl. „Zítra se soustřeď na rozloučení s otcem. Všechny starosti nech na mně."

Ethan vděčně přisvědčil, protože věděl, že Chálid na všechno dohlédne. Působil na něj stejně úžasně jako na ostatní lidi.

„A co ty, Chálide?“ zeptal se Ethan, když ho provázel z pracovny.

„Co já?“ zamračil se Chálid.

„Pokud má každý stinnou stránku, jaká je ta tvá?“

„Nečekáš, že odpovím, viď?“ odvětil Chálid a otevřel dveře.

Jistěže ne. To nikdo, kdo Chálida doopravdy znal.

Tady ho tisk popisoval jako playboye, ale to bylo zcela chybné. Vždycky dokonale ovládal své emoce. S nikým se nesblížil, ani v posteli. *Zejména* v posteli.

Rozhodl se nemít harém. Nemohl vystát, jak matka trpěla, když tam chodil jeho otec a popichoval ji, když zplodil dalšího potomka, že „problém“ pořízení dalších dědiců zjevně nespočívá v něm. Tyhle děti neměly žádný status. Nepovažovali je za Chálidovy příbuzné.

Nechtěl jednat stejně a harém odmítl, ale v New Yorku míval schůzky se sofistikovanými a zkušenými ženami. Byly smířené s faktem, že nedojde na nějaké jemnocity. Šlo jen o sex.

Chálid naprostý nedostatek citů nahrazoval diamanty, dárky a někdy starou dobrou hotovostí. A teď jí měl s sebou spoustu.

DRUHÁ KAPITOLA

New York, Město snů.

Pro Aubrey Johnsonovou byl New York také městem různých kdyby. Teď si tu přála být za jiných okolností. Nepřijela na Manhattan studovat hudbu, jak kdysi toužila, ale dorazila se rozloučit s mužem, který jí tu možnost poskytl. Ona ovšem šanci nevyužila…

Den sotva začal a Aubrey se už cítila unavená. Trpěla zánětem ucha a noční let z Vegas na JFK její stav nijak nevylepšil.

Jobe měl pohřeb v poledne. Šlo o soukromý obřad, velkou událost přitahující pozornost, na kterou nebyla zvána, což ji ale neodradilo. Znala pár triků, které hodlala vyzkoušet. Pokud nezaberou, tak mu vzdá úctu alespoň z dálky, ale bylo důležité dnes přijít.

Aubrey zamířila na toalety, kde si místo džínsové sukně, sandálů a volné haleny oblékla černé šaty, vypůjčené od kamarádky. Štíhlé Aubrey byly trochu velké, ale přes ramena přehodila šál. Pak si natáhla černé punčocháče a lodičky. Svlečené kousky úhledně složila a vsunula do kabelky, aby neplatila za úschovu. Nastoupila do AirTrainu, pak pokračovala metrem a podle rad kamarádky dorazila na Manhattan.

Na velmi rušné ulici panoval svěží jarní den.

Aubrey chvíli stála se zakloněnou hlavou, aby vše vstřebala. S úžasem vzhlížela na vysoké budovy, ale brzy ji moře rozhodně kráčejících lidí strhlo. Zamířila do velkého obchodního domu, kde našla kavárnu a koupila si zasloužený nápoj.